

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 13 – GODINA 2025.

Ana Šerbo, 4.b

Čitaj!

„Kako putovati kroz vrijeme? – Čitaj!” rečenica je koja najbolje opisuje užitek i iskustvo čitanja. Kada se radnja romana ili priče odvija u šesnaestom stoljeću, možemo se i mi osjećati kao lik tog vremena. Ako čitamo znanstvenofantastični roman, možemo se zamisliti kao robot 31. stoljeća koji spašava zemlju. Ukratko, čitajući knjige, možemo proživjeti različita vremena i prostore. U jednom trenutku možemo biti car Rimskog Carstva, a u sljedećem ptičica

koja se seli, a onda i izumitelj koji proizvodi leteće automobile. I dok sve to zamišljaš i o tome čitaš, zapravo samo sjediš u svojoj sobi. To je moć čitanja. Samo gledanje u slova i riječi na papiru može te odvesti u svjetove koje čovjek još nije otkrio. I tako, dok na stolu pokraj tebe stoji nedovršena domaća zadaća, ti si zarobljen u svijetu mašte.

Lena Živković, 7.c

Iz dnevnika jednog osmaša

5. 12. 2024.

Dragi Tavalu, kada sam se danas probudio, sve je bilo isto kao i jučer. Oči sam otvorio u sedam i još petnaestak minuta mirno ležao u svome krevetu razmišljajući o nevažnim stvarima. Tko zna koliko bih još vremena tako ležao i uzalud trošio misli da se nisam sjetio da je četvrtak, i to ne bilo koji četvrtak, danas je 5. 12., dan kada pišem školsku zadaću!

Pretpostavljam da ti već dobro znaš koliko prezirem pisanje i koliko sam loš u tome pa ti je jasno i zašto mi je današnji dan – dan za stres. Danima se pripravljam za ovaj dan, više mentalno obrazovno, i čovjek bi pomislio da je spreman za tko zna što nakon tolike muke, no za školsku zadaću očito nikada ne možeš biti spreman. Skoro sam cijelo jutro razmišljao samo o školskoj zadaći da sam potpuno zaboravio da postoje i drugi predmeti. Tako sam pola sata prije autobusa pisao domaću zadaću iz Engleskoga jezika i učio Geografiju, pa sam na autobus jedva stigao otrčavši valjda najbržih dvjesto metara u životu. Do zadaće se u školi nije ništa uzbudljivo događalo, pa ti o tome neću ni pričati. Na satu me Hrvatskoga

jezika, kao što sam i očekivao, „oprao“ stres, ruke su mi se nenormalno znojile i jedva sam sastavak stigao prepisati u zadaćnicu. Ostatak sam dana razmišljao samo o svome sastavku i o ocjeni koja me očekuje. Nije važno što se nam ocjeni vrlo dobar ili čak odličan jer znam da su šanse da dobijem više od ocjene dobar jednake tome da nebo bude zeleno.

Do sljedećega pisanja, tvoj Toni.

Toni Balint, 8.b

Klarissa Chloe Plejić, 7.c

Godišnja doba

Godina godišnja doba ima
i sve štima.

Proljeće

Cvijeće cvate, trava raste,
životinje se bude
iz zimskog sna,
to svako dijete zna.

Ljeto

Ljeto kreće,
kupujemo kupaće,
zadaće nemamo, njih zaboravimo.
Sunce prži,
nitko ne kuži: Ljeto je počelo!

Jesen

Kiša pljušti,
lišće šušti.
Došlo je vrijeme,
životinje na zimski san kreću,
raduju se proljeću.

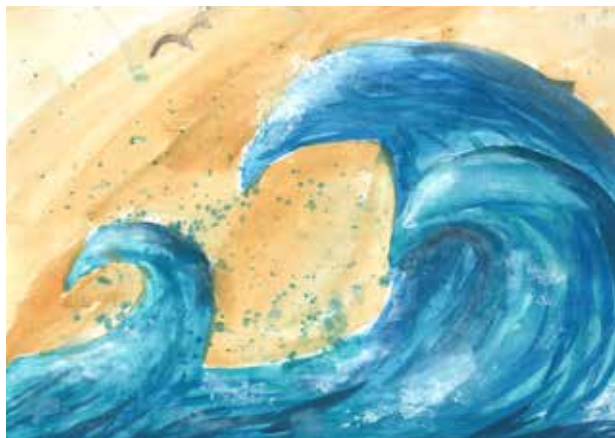
Zima

Hladna zima,
osta' sam bez rima.
Pada snijeg, pokrio je brdo i brijeg.
Godina dolazi nova,
puna novih snova.

Zvonimir Pleić, 3.b

Alexandra Papp, 1.b

Sunčica Milinković, 6.a

Benjamin Mršić, 5.a

Paola Cvitanović, 1.a

Cvita Nevistić, Rita Jović i Ana Tolo, 3.a

Ja sam jesen

Ja sam jesen. Tako sam nestašno došla s listom u kosi koji vjetar nosi. Stigla sam da ljetom odnesem, a zimu donesem. Donijela sam sa sobom vjetar, šareno lišće, kišu i tmurne oblake. Nezadovoljne životinje pripremaju hranu za zimu i nisu mi se baš obradovali. Dječica me baš ne vole jer njima donosim školske obaveze. Zato mi se biljke raduju jer su svi plodovi dozreli i spremni za zimu.

Vukovar

Volim svoju domovinu,
U njoj je sve savršeno.
Kad sam u svojoj domovini, osjećam se predivno.
O, moj Vukovare, predivan si!
Volim Vukovar,
A znam da je tamo bilo sve srušeno.
Radostan sam kad vidim kakav je danas.

Nikša Đurašević, 2.b

Toma Kukoč, 5.a

A odrasli, pa tko bi njima ugodio?!

Ali znate tko se najviše obradovao mom dolasku? Onaj kaput u ormaru jer je konačno dočekao da ga odjenem i s njime veselo pobjegnem u novi dan.

Marijan Putnik, 3.a

Marko Bitanga, 8.b

Marin Bakotić, 8.a

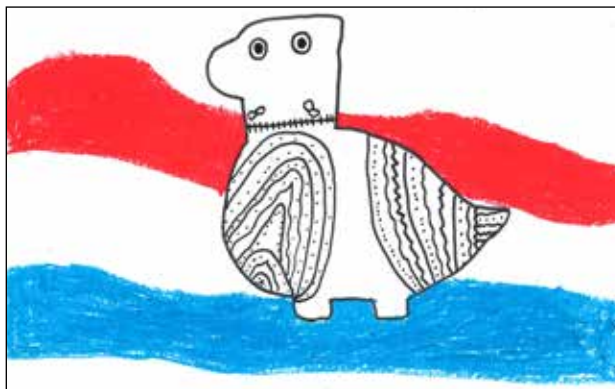
Domovina
Snažna, lijepa.
Živi, voli, blista.
Velika je u srcu.
Hrvatska.

Ante Petričević, 3.a

Hrvatska.
Jedinstvena, šarena.
Voli, čuva se, pazi.
Ponosni smo na nju.
Dom.

Lana Radić, 3.a

Hrvatska
Dom, ljubav.
Cvjeta, stoji, prkosi.
Uvijek je tu uz mene.
Spokoj.

Cvita Nevistić, 3.a*Viktor Čugura, 5.b**Edita Perišić, 2.b**Filip Lalić, 4.b*

Vila Jesenka

Jednog dana mama mi je iz dnevnog boravka doviknula pitajući me znam li da je sutra prvi dan jeseni i da uvečer dolazi vila Jesenka. Zahvalila sam joj što me podsjetila na prvi dan jeseni, a uz to sam joj rekla da ne priča bajke i da vila Jesenka ne postoji. Odgovorila mi je da ću vidjeti svoje kad mi Jesenka dâ kaznu. Samo sam se nasmiješila, okrenula leđa i otišla u svoju sobu. Sjela sam na krevet i promislila što ako mi Jesenka stvarno dâ kaznu. Rekla sam si da ona ne postoji i bezbrižno se otišla igrati s prijateljicama. Čim sam se vratila kući, mama mi je rekla da idem u krevet. Poslušala sam je, legla i odmah zaspala.

U jedanaest sati začula sam čudan smijeh. Otvorila sam oči i ispred sebe ugledala vilu Jesenku. Upitala sam ju je li ona zaista vila Jesenka, na što mi je drsko odgovorila da ne razgovara sa mnom. Tad sam malo stala i promislila. Ispričala sam joj se za sve što sam rekla, ona mi je održala lekciju i potom otišla.

Ujutro me probudila glasna zvonjava. Zvala me baka. Nije stigla reći ni 'halo', kad sam joj šapnula: „Noćas je vila Jesenka stigla u moj grad.”

Marko Juras, 7.a

Ema Tolić, 5.c

Ameli Prančić, 5.b

Moji strahovi

Kao i ostala djeca i ja imam svoje strahove. Zapisujem ih u posebnu bilježnicu. Od svih strahova na svijetu najviše se bojim mraka, on mi je najveći neprijatelj.

Svaki put kada ugasm svijetlo u dnevnom boravku trčim, što brže mogu u sobu. Najgore je kad se počnu igrati sjene pa obješena jaketa izgleda kao pravi čovjek. Svega bude u sobi pa se pokrijem preko glave da mogu zaspati. Kad mi završi škola, a vani je mrak, ponekad se osjećam nesigurno, kao da me netko prati... okrećem se, ali ne bude nikoga.

Jednoga dana otišla sam u kino s prijateljicama. Zapitala sam se kako bi mogli gledati i uživati u filmu da nema mraka. Ili gledati zvijezde na nebu... Shvatila sam da nam mrak može pružiti puno lijepih trenutaka i više ga se ne bojim.

Dora Milanović, 4.a

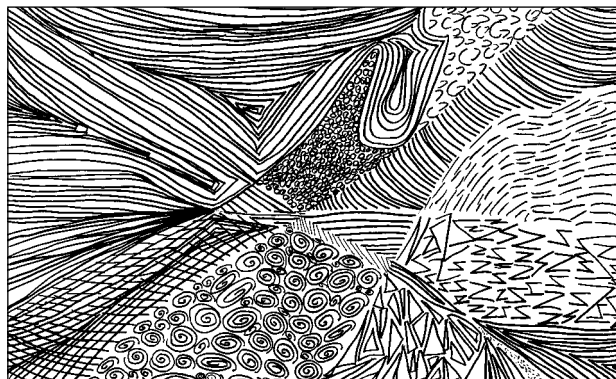
Leo Grandić Komljen, 6.b

Lidija Gloria Pranić, 6.b

Sara Blagojević, 6.a

Rafaela Vidulin, 6.c

Luka Ravlić, 6.a

Ema Glušević, 7.a

Jere Cipci, 7.b

Sara Schmidt Mandić, 7.c

Priča o zmaju

Jutros sam se probudila, skuhala sam čaj, sjela pokraj prozora i uživala u hladnim kapljicama čarobne kiše. Slušala sam svoju omiljenu pjesmu na radiju.

Najednom sam začula zvono na vratima. Prvo sam mislila da je to dio pjesme, onda da je lopov. No kad sam začula drhtavi glas: „Otvori!“, kako viče, shvatila sam da je to moj Janko. Janko je stvarno izgledao ustrašeno. Rekao je kako je susreo veelikog i jako strašnog zmaja pored gradske fontane. Da sam bila na Jankovom mjestu, ne bih se prepala. Zmajići izgledaju kao male zelene mace sa zubićima. Aaaaaaa! No Janko nije rekao jako važnu pojedinost. Obećao je zmaju da će mu biti večera!

Samo je došao do mene kako bismo se oprostili jedno od drugog. Odlučila sam poći s njim ka zmaju. Janko me preklinjao da ne idem s njime jer to nije mjesto za djevojčice poput mene.

Ali ja nisam odustajala u svojoj namjeri. Krenuli smo slušajući ptičji pjev. Stigli smo pred strašnog zmaja. Zmaj se ponadao večeri u duplikatu. Otvorio je svoja golema usta, a ja sam rekla da sam kći grmljavine i oluje te da ću bljesnuti munjama i ubiti ga. Zmaj je od straha razrogačio svoje crvene oči i odletio daleko, daleko. Janko i ja uživali smo u ostatku dana šetajući šumskim puteljcima.

Maja Blažević, 3.a

Roko Ivkošić, 5.a

Roko Sekula, 7.a

Marta Vukšić, 6.b

Erin Šarić, 5.c

Lucija Mihanović, 6.b

Kate Bogdanić, 6.c

Mačka Stipe

Pozdrav, ja sam mačka Stipe. Ja živim s vlasnicom Tarom. Ona je prava diva kao i ja. Ja imam meko, glatko krzno. Najviše volim jesti kavijar i Kitekat od govedine i tune. Nikako mi ne pada na pamet da jedem one salame i kobasice. Da ne zaboravim, nemam jedno oko. Malo je tužno, ali sam i dalje diva.

Moja vlasnica ponekad kaže da sličim na onoga mačka Stipu Baby Lasagne. I u pravu je, sve nam je isto. Možda mi može biti dečko, ali ima vremena. Već me puno mačaka obožava. Moj život je baš profinjen i lijep!

Dora Ramona Biličić, 4.c

Moj tata

Neka djeca provode cijelu godinu s tatom, ali kad imaš tatu pomorca, to nije tako. Moj tata je pomorac i vidam ga samo 6 mjeseci.

Moj tata radi na velikom tankeru i najčešće plovi po Atlantskom oceanu. Bio je u Japanu, Engleskoj, Americi i mnogim drugim zemljama. Od svih mjesta koje je moj tata posjetio najdraži mi je Japan. Volim mnoge japanske slatkiše i hranu s kojom nas je tata upoznao. Zajedno pravimo sushi, a ponekad i ramen juhu. Moj tata je izvrstan ribolovac, sam ulovi ribu za sushi. U tri mjeseca koliko moj tata bude kući često idemo na Šoltu i Hvar. Tata i ja sviramo gitaru i volimo čitati stripove. Puno toga imamo zajedničkog pa uživam u druženju s tatom. Iako moj tata nije stalno sa mnom, uvijek osjećam njegovu prisutnost.

Borna Glavurtić, 4.a

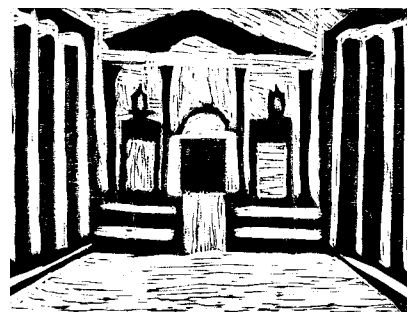
Dora Milanović, 4.a

Lena Živković, 7.c

Iva Dora Jeličić, 7.b

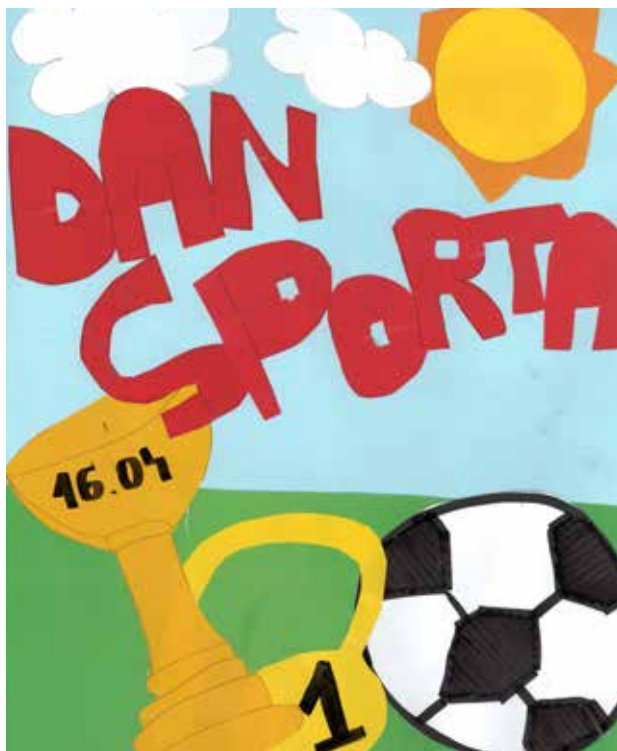

Lav Mlinar, 8.b

Ćakula

Dvi šinjorine su sidile na šentadi i ćakulale.
 Ova reče ovoj: „Toliko tega ti jeman za reć.
 Oni moj šempja bi samo trka za balunon.
 Dok on gleda Ajduka, svi moramo mućat. Deboto ka da smo u crikvi.
 Jedino se on smi derat.”
 „A Mare moja, to su ti muški!”

Lota Tudor, 2.a

Gabriela Jerčić Borzić, 7.a

Marlena Bebić, 8.a

Vila Jesenka

Ja sam vila Jesenka. Došla sam u najljepši grad na cilome svitu – Split. Ispratila sam vruće ljeto. Donijela sam vam puno lišća, kapljica kiše, boja, plodova i vjetra. Djeca su me dočekala tužna jer sam im odnijela morske radosti, sunčane dane i, naravno, donijela početak nastave. Odrasli me čak i nisu tako loše dočekali, osim što su bili ljutiti što opet moraju voziti djecu u školu i na treninge. Životinjama i nisam baš omiljena vila. U doba moje vladavine ponestaje im hrane, a neke uskoro odlaze i na dugi zimski san. Najviše mi se obradovala šuma jer sam je obojila u paletu svojih čudesnih boja.

Ema Zelić, 3.a

Lucija Družijanić, 7.c

Luka Radić, 7.a

Najljepše mjesto na svijetu

Šuma pokraj moje kuće najljepše je mjesto na svijetu.

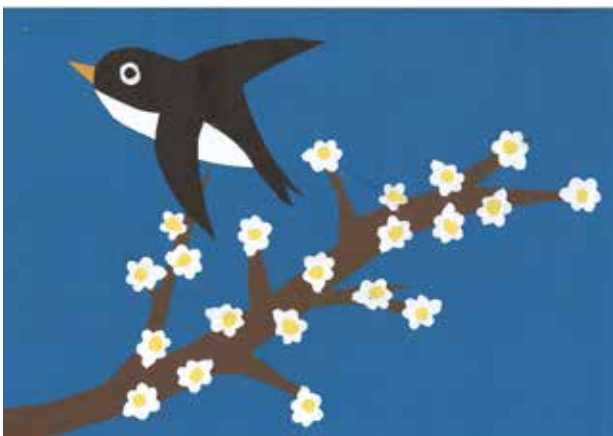
Na jednom kamenu dok sjedim, ja slušam cvrkutanje ptica, a lišće pada sa stabala. Dodirujem vlažnu travu dok se miris vlage diže uvis. Uživam u pogledu polja, velikih i malih, a šuma u daljini ima pregršt stabala. Jedem ukusni sendvič; jedem i oko sebe šparoge berem. Okrenem se iza, a tamo potok žubori. U njemu plove patke, a u daljini pas laje. To mjesto puno je boja: smeđe, zelene, žute i narančaste. Ima crvenih bobica kojima se mravi hrane pa jedni za drugim prolaze u rupu. Ima puno zrelih šipaka i ja ih odmah jedem jer su okusi njihovi slatki i kiseli.

Opis je ovo mog najdražeg mjesta na svijetu gdje ja maštamo i provodim svoje najljepše vrijeme.

Boris Bralić, 5. c

Cvijet u tišini,
miris nosi vjetar,
pčela mu pjeva.

Gea Radnić, 5.b

Nikola Juras, 4.a

Zoran Pavlinović, 1.a

Kuća moje bake i djeda

U Metkoviću, meni najdražem gradu na cijelom svijetu, smještena je kuća moje bake i djeda. Obožavam je. Sve uvijek miriše na slatke mandarine, a svakim korakom mogu opaziti neku životinju. U prilazu, na crvenim stupovima penje se kivi. Obavija ih kao majka koja štiti svoje dijete. Zdesna je voćnjak zelen poput prašume, a slijeva šareni cvjetnjak. Kuća ima dva kata. U prizemlju žive baka i djed, a na katu su živjeli prabaka i pradjed. Sve je puno suvenira, magneta i figurica iz Londona, Madrida, Rima, Tokyja, Brazila, Maroka... Najdraža prostorija mi je soba s klavirom i gitarom, zovemo je „muzička soba“. Kad god sam tamo, djed i ja svake večeri sviramo razne pjesme. On svira klavir, a ja gitaru. Ipak, najdraže mi je kad se igramo vatrogasaca u vrtu. Djed je bio odvjetnik pa je sačuvao nekoliko pisanih strojeva koje mi dopušta koristiti. Baka je bila liječnica pa je sačuvala mnoštvo liječničkih stvarčica. Ujesen beremo mandarine. Toliko ih je da ih nemamo gdje pohraniti pa ih poklanjamo ljudima. Volim baku i djeda i njihovu prekrasnu žutu kuću sa stablima mandarina. Ta je kuća bogata obiteljskim običajima i uspomenama. Tamo sam proveo i sretno i tužne trenutke. To mi je mjesto najdraže na svijetu i ne bih ga mijenjao ni za što.

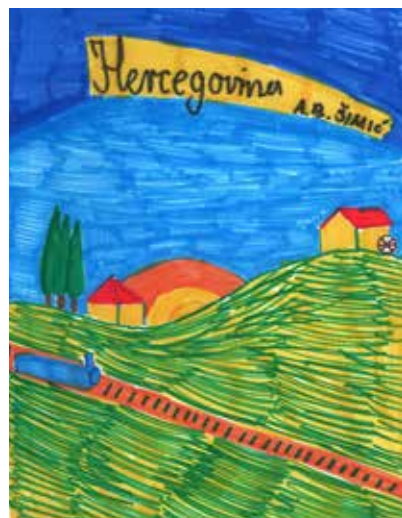
Emanuel Maria Mustapić, 6.a

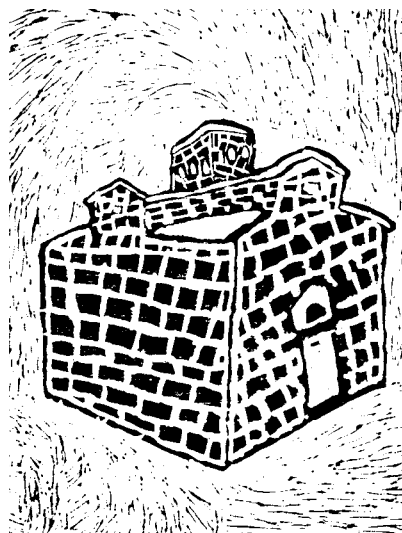
Borna Petričević, 1.a

Iva Čubrić, 8.a

Lucija Biško, 8.c

Tea Mijalić, 8.a

Moji ćaća i mater

Moj ćaća, ka malo dite, po cile dane igra bi franje. Bija je pravo živo dite i sto puta je završija na hitnoj. A mater? Ni mater nije bila ništa bolja. Uvik je bila prva za glupost napraviti. Kad bi oni napravili neku ludost, njihovi ćaća i mater, odnosno moji baba i dida poslali bi ih u kaznu. Nije im to bilo drago, al su morali

izdržat... Sad moji ćaća i mater šalju u kaznu mene. Stvarno ne znam kako su tako brzo zaboravili da su i oni bili dica? Ja, kad odrastem, nikad neću slat svoju dicu u kaznu i nikad neću zaboravit kako je to bit dite!

Sunčica Jeličić, 2.a

Grad sreće

U ovom gradu, građani ne znaju što je tuga. U njemu se nikad nije čuo plač, ni ružna riječ. U tom gradu nijedna suza iz oka nije nikada potekla. U tom gradu u svakoj kući, na svakom tavanu ima teleskop jer je nebo tako čisto i vidljivo da svi svake noći gledaju kristalne zvijezde.

Svi kojima sam ovu priču ispričala, pitali su me kako je taj grad tako savršen, koji su to ljudi tako čistoga srca. Odgovor na oba pitanja su jednostavno čista srca u bezgriješne djece.

Ana Vrsalović, 4.c

Bartul Prijić, 1.a

Marčelina Čerina, 2.b

Tulipan lijepi
Između zelenila
I plavog neba

Domina Duplančić, 5.b

Kada snovi postanu stvarnost

„Rozaaa! Diži se, sedam ipo je! Zakasnit ćeš u školu!” to su prve riječi koje sam čula čim sam se izišla iz lijepog sna. Sanjala sam o Marku, najpopularnijem i najljepšem dječaku u školi. „Diži se ili nećeš ići danas navečer na Lorenin rodendan”, prijeti mi mama prekidajući me u sanjarenju o Marku. „Okej, mama, sad ću”, mrzovoljno joj odgovorim. Uvijek sam umorna i živčana ujutro, a moja mama mi još pogoršava stanje. Kad sam vidjela da je sedam i četrdeset, počela sam žuriti i užurbano se uređivati.

(20 minuta nakon)

Mama me odvezla do škole. Jedva sam čekala da prođe prvi sat, drugi mi je sat bio Engleski. Žurila sam do učionice, ali sam se odjednom na putu zabila u zid. Ma, čekaj, to nije zid... to je Marko! Ne mogu vjerovati da sam se zabila u Marka! Sve cure koje su bile zaljubljene u Marka čudno su me gledale, Marko se nasmiješio i dao mi je ruku da se mogu dignuti s poda. Podigavši se i vidjevši njegove oči, odlutala sam u svoju maštu. „Hej? Jesi li tu?” upitao me je Marko. „Ma, da, tu sam”, nespretno sam zamucala i otišla do učionice Engleskog jezika. Pitala sam učiteljicu mogu li ići u toalet jer sam u mislima lebdila. Kad sam bila blizu WC-a, netko me je povukao u učiteljski WC, to je bio Marko i rekao mi je da mi mora nešto reći: „Sviđaš mi se i uvijek kad te vidim nasmiješim se na te tvoje lijepe oči i osmijeh, odmah me razveseliš.” Kaže mi to i poljubi me u obraz. „I ti se i meni sviđaš, ali moram ići”, promucam i odjurim.

Kad sam došla u učionicu, Lorena mi je rekla da sam sva rumena. No tad je u razred ušao Marko i svi su su ga začudeno gledali jer je na obrazu imao ostatke mog lipglosa. Jedva sam preživjela dan u školi. Popodne je bio Lorenin rodendan. Obukla sam predivnu crnu haljinu, a sestra mi je napravila frizuru. Kada sam došla

kod Lorene, nju nikako nisam mogla naći. Netko me je potapšao po ramenu, bio je to Marko.

– Hej... ma ovaj oprosti ako si se osjećala neugodno danas.

– Ma, sve je okej. Evo Lorene pa idem k njoj.

– Volio bih ti još nešto reći. – kaže Marko i nastavi: – Volio bih da odemo na piće da se bolje upoznamo.

– Hmm... može – promucam.

Sutradan smo se našli ispred škole, otišli u obližnji kafić, pričali smo i smijali se i onda me pitao pitanje iz snova: „Ja bih da budemo par. Želiš li i ti?” Šokirana i na sedmom nebu – pristala sam. Te sam se večeri vraćala kući sretna i šokirana. Znala sam da će to biti početak nečeg zaista posebnog.

Chiara Hodžić, 6.c

Nina Martić, 4.a

Liliana Saratlja, 5.a

Lovro Palavra, 5.c

Tia Drašković, 8.a

Čestitka

Sunce čestita ljetu zato što može još jače grijati.
 Snjegović čestita pahuljicama jer padaju po njemu.
 More čestita suncu zato što ga grije.
 Šuma čestita pticama zato što cvrkuću njenim puteljcima.
 Prijatelj i prijateljica čestitaju si rođendane.

Maris Vrdoljak, 3.a

Lea Glušević, 2.a

Snjegović Šarenko

U malom gradu dogodilo se veliko čudo. Pao je snijeg. To nije bio bilo kakav snijeg, već je pao šareni snijeg. Pahulje su bile crvene poput plamena vatre, plave poput mora, zelene kao proljetna trava i žute poput zrake sunca. Djeca su s velikim uzbuđenjem radila snjegovića kojeg su nazvali Šarenko. Šarenko je na glavi imao crvenu kapu, dva crna sjajna oka, a vrat mu je grijao topli vuneni šal. Ispod ruku virila je stara metla, a bio je ogrnut starim crnim kaputom. Na prvi pogled, iako šaren, to je bio obični snjegović. No, kad bi se spustila noć, Šarenko bi dobio supermoći. Odšetao bi

do svih kuća u ulici i djeci ostavio bombončice koji bi ih razveselili svako jutro.

Svake zime glavni zadatak bio mu je čuvati i razveseljavati dječicu te im stvarati predivne zimske uspomene i velikodušno ih darivati. Šarenko je tako postao prava sreća i radost u cijelom gradu.

Andrej Radeljić, 3.a

*Maja Blažević, 3.a**Luka Čorić, 5.a**Nimeria Šarić, 6.c**Laura Ratković, 6.b**Damir Puača, 6.c**Gordan Ivančić, 6.c**Ivan Marunica, 6.b*

Tuđi poštuj, a svojim se diči

Možda se sada pitate: A što bi to trebalo značiti? To znači da poštuješ tuđe jezike, ali svojemu se diviš jer jezik ujedinjuje ljude te je simbol svake države. Njemački ujedinjuje Nijemce, turski Turke i tako dalje. Mi smo se u devetnaestom stoljeću izborili za svoje pismo i jezik te se trebamo nastaviti boriti za njega! Ako nastavimo koristiti riječi iz drugih jezika, na primjer: influencer, trailer... zatrpali ćemo ga tuđim riječima i nestat će! Neće ga više biti,

svatko će ga zaboraviti! Tako samo pokazujemo nepoštovanje prema vlastitom jeziku, narodu i državi! Ako smo se izborili za njega u devetnaestom stoljeću, možemo i sada!

Jezik trebamo čuvati i njegovati jer smo ga naučili odmalena, a ako ga izgubimo, onda ćemo izgubiti nešto jedinstveno te dio našeg identiteta.

Toma Kukoč, 5.a

Darian Duka, 8.b

Miriam Karol Maretić, 8.b

Rita Cević 8.c

Toma Juričev Martinčev 8.c

Pismo lijenom snijegu

Dragi lijeni sniježe,
pišem ti ovo pismo jer se nadam kako ćeš nas uskoro posjetiti.
Počni padati jer djeca tuguju što te nema, a zima je odavno stigla.
I vjetar je tužan jer bez tebe ne može praviti vijavicu.
Ptičicama je hladno bez tvog snježnog pokrivača.
Borove grančice puno su ljepše u tvojim bjeličastim haljinicama.
Rijeke i potoci bez snijega ne blistaju.
Kristalne pahuljice ne mogu plesati svoj zimski ples bez tebe, snijega.
Puno pozdrava šalje ti Sunči iz 3.a.

Sunčica Šoć Margetić, 3.a

Ana Jelaska 8.b

Mjeseci u godini

1. siječanj

Prošla je Nova godina
dobili smo poklone iz Plodina!

2. veljača

Ljubav nam stiže
srcu nam je sve bliže!

3. ožujak

Rascvjetalo se cvijeće
dolazi nam proljeće!

4. travanj

Prvog dana malo laže
pa nam „APRILILI” kaže!

5. svibanj

Sveti Duje nam dolazi,
a hladno vrijeme odlazi.

6. lipanj

Završava škola naša
mozak mi je kao kaša!

7. srpanj

Srpanj je vrući
pod klimom smo u kući.

8. kolovoz

Svi leže na plaži
mama kaže: „Malo se maži!”

9. rujan

U rujnu se torbe pripremaju,
a kupaće gaće spremaju.

10. listopad

Lišće pada
mojoj seki rođendan je tada!

11. studeni

Svi se oblače u topliju robu
i griju hladnu sobu.

12. prosinac

Bliži se godini kraj,
a sada dolazi novi dječji raj!

Niko Vučković, 3.b

Anea Šerić, 3.b

Tara Bešker, 6.c

Toma Rožić, 2.c

Šareni snijeg

Svanulo je prekrasno jutro. Gle, čarolije! Počele su padati šarene pahulje. Djeca su istrčala iz kuća veselo pjevajući. Krenula su napraviti šarenog snjegovića. Cijeli dan su se bezbrižno igrala, a šareni snjegović je uživao u njihovom društvu. Kada se spustio mrak, djeca su morala poći kućama, a snjegović je ostao posve sam. Osjećao se usamljeno. Predosjećao je da će se nešto loše dogoditi. Sljedeće jutro bilo je mračno i tmurno. Snjegović je čekao svoje male prijatelje, ali oni nisu došli. Odjednom iz grma pojavi se strašni zmaj. Imao je čak dvije zelene glave. Rigao je plamene jezike iz svojih usta. Snjegović je bio u smrtnom strahu. Zmaj se okrenuo prema snjegoviću. Vatreni jezici letjeli su na sve strane i otopili šarenog snjegovića. Dječica su uskoro stigla i bila silno tužna vidjevši da im se prijatelj otopio.

Te noći počeo je padati novi šareni snježić. Djeca su zaželjela sagraditi novog snjegovića. Novi snjegović bio je još veći i šareniji. Dječica su bila presretna.

Roko Lisica, 1.b

Matea Kujundžić Lujan, 4.a

Božićno čudo

Bio je to tjedan prije Božića. Svi u mojoj obitelji su se veselili, a ja pogotovo. Nakon večere, tata i ja smo pogledali kroz prozor, bio je to prekrasan prizor. None mi je rekla da uživam u trenutku. Prekrasno je! Svi smo skupa! Mogu reći da mi je to bio najbolji trenutak u životu. Malo poslije svi smo otišli u krevet. Sanjala sam o Božiću. Ujutro sam vidjela drvce ispod kojeg je bilo puno poklona. Bila sam tako sretna!

Bruna Knez, 2.b

Djeca i maškare

Sva djeca vole maškare. Oblače se u razne kostime: princeze, vilenjake... Sami rade maske, pjevaju pjesme. Jedu krafne i piju sokiće. Najdraži kostim mi je kostim princeze. U školi se pali Krnjo pa se sva djeca okupe oko njega. Krnju se zapali da gori za sve loše što nam se događa.

Karla Bagatin, 2.b

Kristina Šikić, 4.a

Moj tata Ivica

Kad sam bila mala, tata mi je umro. Jako mi fali i iako ga nema, svejedno ga volim.

Kad sam napunila četiri godine, tek tada sam shvatila što to znači umrijeti, a to znači da te više nema na ovome svijetu.

Moj tata je imao smeđu kosu i plave oči. Uvijek me nosio na ramenima, a ja sam ga držala za uši. Najdraža majica mu je bila tirkizna košulja, a uz nju plave hlače. Obožavao je pse.

Baš volim svojeg tatu Ivicu!

Rita Radman, 2.b

Moj tata – Moj heroj

Moj tata je jedan od najvrjednijih i najsnažnijih ljudi koje poznajem. Svakoga dana ustaje rano i odlazi na posao s osmijehom na licu. Njegove ruke su jake, navikle na rad. Ali u njima ima puno topline i nježnosti za našu obitelj. Znam da iza širokog osmijeha često krije umor

Anja Bilić-Prčić, 2.a

koji nikada ne pokazuje. Uvijek je spreman za šalu i lijepu riječ. Takav je moj tata!

Nina Kapetanović, 4.a

Televizijske dogodovštine

Evo, pričat ću vam par dogodovština koje je moja mama meni pričala o mojoj prabaki Mariji. Prabaka Marija živjela je u selu Pridraga blizu Zadra. Moj pradjed je radio u Njemačkoj i donio prvu televiziju u selo. Svi mještani iz sela su tu večer došli kod prabake Marije da vide to čudo. Na televiziji je započeo Dnevnik. Kada je voditeljica Dnevnika pozdravila gledatelje, svi u kući su također pozdravili: „Dobra večer!“ Potom su s čuđenjem nastavili gledati te male ljude u televiziji. „Kako li su samo svi stali unutra“, pitali su se.

Nakon što je završio Dnevnik, lijepo su pozdravili voditeljicu: „Laku noć!“ Prabaka ih je jedva potjerala svojim kućama. Pošto su se previše napili, jedva su hodali. Sljedeće večeri svi su došli sređeni kod prabake jer su mislili da ih voditeljica vidi kroz ekran i uglas ponovo pozdravili voditeljicu: „Dobra večer!“ Tako su nastavili dolaziti i sljedeće večeri, a prabaki je to dosadilo pa je televiziju sakrila u kokošinjac.

Tara Jović Kekez, 4.c

Lea Juzbašić, 5.c

Luči Jurko, 4.a

Jakov Kekezović, 5.c

Dan očeva

Tata i ja smo išli u šumu. Vidjeli smo razne životinje. Šuma je bila prekrasna. Tata je bio sretan jednako kao i ja. Uočio je vodopad. Bilo je jako vruće i morali smo ući u taj vodopad. Kad smo izašli, popeli smo se na planinu da se osušimo. Poslije smo pošli na livadu gdje smo vidjeli puno cvijeća i leptira. I tako smo proveli taj lijepi dan.

Kristian Politeo, 2.b

Proljeće

Stiglo je proljeće. Sunce je raširilo svoje zrake kako bi ljudi uživali. Međutim te su zrake ponekad i opasne. Livade su procvjetale na sve strane. Djeca su veselih lica izašla vani. Oprašivači uživaju u proljetnom sokiću. Stabla su dobila sočne plodove.

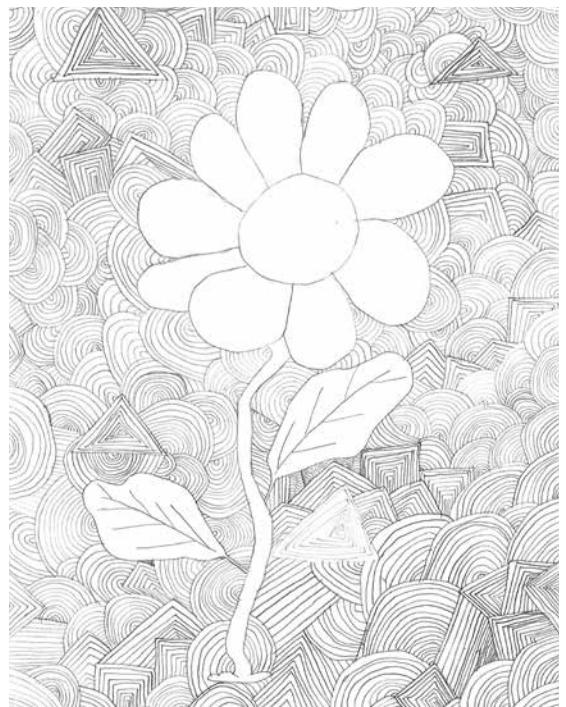
Baš volim što je proljeće!

Lucija Poljak, 2.b

Mama

Ljubazna, dražesna
Mazi, pazi, grli...
Kad kažem mama – kažem
Ljubav!

Matea Kujundžić-Lujan, 4.a

Luka Ivkošić, 3.b

Ana Tolo, 3.a

Vana Košta, 7.b

Proljeće

Stiglo je proljeće. Vrijeme je sunčano i toplo. Livade su pune proljetnica. Visibaba pleše s jaglacem. Životinje su dobile mlade. Ptice selice se vraćaju s juga.

Rode i lastavice nose hranu mladima. Pčele zuje i lete s cvijeta na cvijet da skupe što više peludi. Leptiri imaju jako lijepa i šarena krila. Baš volim što je proljeće!

Karla Bagatin, 2.b

Gea Radnić, 5.b

Sreća

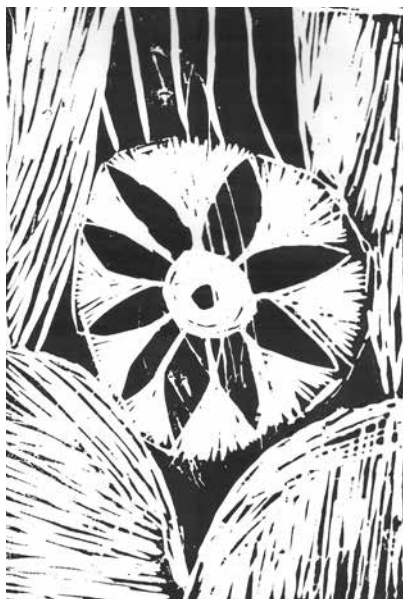
Kad smo sretni ili vidimo nešto smiješno, nasmijemo se. Smijeh može biti zarazan, kada ja vidim svoju sestru da se smije, počnem se i ja smijati iako ne znam zašto. Ponekad se ljudi smiju iz krivih razloga, svojim podrugljivim smijehom žele se nekome narugati što je jako ružno. Tu je i onaj kiseli osmijeh kada smo zbog nečega

ljuti ili smo nečim razočarani. Najljepše je kad se smijemo zato što smo sretni. Mislim da nama djeci ne treba puno za sreću i da najsretniji smijeh izlazi iz dječjih srca. Mislim da bi se odrasli trebali ugledati na nas djecu i svijet bi bio mnogo sretnije mjesto za život.

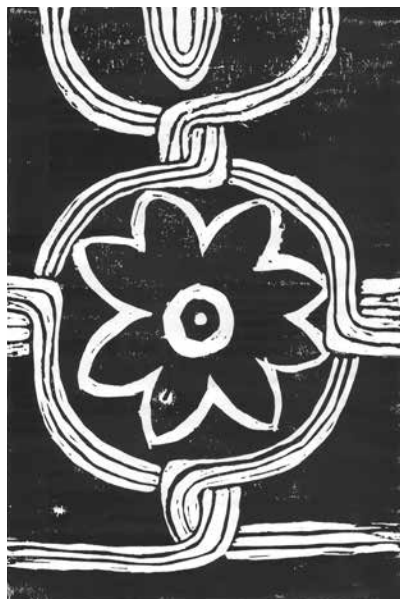

Luči Jurko, 4.a

Roza Kraljev, 5.c

Nika Đurđević Šago, 7.c

Mia Grgurević, 7.b

Anja Mach, 7.b

Uskrsni zeko Skokić

Svaku nedjelju u travnju uskrsni zeko Skokić mora ići iz jedne zemlje u drugu. Ove godine nije mogao stići u Hrvatsku pa je poslao pismo u kojem je rekao da će malo zakasniti. Ljudi nisu to dobro prihvatili i naljutili su se. Zeko Skokić je ipak došao i skrio jaja. Svi su se oduševili i ispričali se zeki. Zato prihvati nešto što ne želiš jer možda ti to bude korisno.

Marčelina Čerina, 2.b

Nevolje s paunovima

Jutros su me ponovno probudili paunovi. Čini se da je opet to doba godine...

Neki bi se ljudi veselili proljeću. Raznobojno cvijeće opojno miriše, hladni dani su za nama, ljeto je pred vratima... Split je primorski grad, stoga nikada nije prehladno. Zima je vrlo slična jeseni, a nekim se danima čini kao da je proljeće. Stanovnici Perivoja Vidilica na Manušu ne vesele se toplijim danima. Razlog tome su paunovi. U proljeće su najglasniji jer sezona parenja traje. Odlično... Treba nam još paunova! Jako su glasni, a osim što bude ljude, ulaze u zgrade i skaču po krovovima. Najgore od svega

je što mušjaci ključaju crna i siva auta zato što vide svoj odraz pa misle da je to drugi mužjak koji im je prijetnja. Paunovi su velike ptice, ali imaju jako mali mozak zbog male glave. Kad me tata ujutro vozio na trening, na auto smo zatekli nove ogrebotine. Pogodite tko je krivac!

Ja imam samo jedno pitanje. Tko je i zašto postavio ove ptice usred grada? Zar im ne bi bilo ljepše na Marjanu? I njima i nama...

Ivan Markovina, 6.a

Proljeće

Stiglo je proljeće. Bubice napokon izlaze iz svojih zimskih kućica. Sunce sja poput zlata. Livade su pune mirisnog cvijeća i posvuda se čuju cvrkuti nježni. Lastavice se vraćaju iz toplijih krajeva. Nebo je puno lijepih bijelih oblaka.

Baš volim što je proljeće!

Edita Perišić, 2.b

Pija Fajht, 6.b

Franko Lisica, 5.a

Lito

Lito je lipo i jako vruće. Ljudi se kupaju u moru ili rijeci. Svi ližu slajice. Ljudi svugdi putuju. Pčela i osa se svađaju oko jednog slajića. Krava se sunča, a ovca se kupa. Čuju se cvrčci. Ja liti idem na Silbu i Hvar. Praznici su i ljudi uživaju. Jabuka se kupa u bazenu. Banana roni u moru, a mandarina se isto sunča. Dupin je sretan. More je toplo. Kozi je vruće. Ljudi jedu lubenicu i mažu se kremom za sunce.

Nikola Ćulum, 2.b

Mia Radan, 6.a

Moj dida i hobotnica

Bili na moru mater, dida i ja.
 Mater kaže: „Judi, vidila san hobotnicu!”
 Dida i ja kažemo: „Ahaa...”
 Uđe dida u more i: „Ooo!”
 Pitan ga: „Šta je dida?”
 On kaže: „Ništa“, i onda opet: „Ooo!”
 Pitan ga opet u čudu: „Šta je bilo?”
 Kad ono, dida diga nogu, a na nozi hobotnica!
 Kaže dida: „E ne’š ti mene zezat!” ...i baci hobotnicu u sić!

Antonia Lukić, 2.a

Dora Aleksić, 8.b

Fantažija

Ča će meni kaić,
 kad ja ribe volin na ruku vatat.
 Ča će meni snig,
 kad ja volin na zvizdanu se pržit.
 Ča će meni velik paiz,
 kad ja iman mali škojić.
 Ča će meni oceani,
 kad je lipše u moru se toćat.
 Ča bi svaki čovik da,
 da mu život bude ovakva fantažija.

Marta Grčić, 8.a

Miša Šošić, 2.a

Split
 Najdraži, najlipši.
 Živi, raste, cvita.
 To je Split, moj:
 Grad.

Nina Martić, 4.a

Noemi Peričić, 7.c

Najljepše mjesto na svijetu

Posebno mjesto za mene nalazi se na Marjanu. Tamo idem svake subote i uvijek se lijepo provedem, iako već sve znam napamet.

Mjesto je to koje ima čak i hotelčić za golubove i druge ptice, iako dosad nikad nisam vidjela ni jednu pticu. Veliko je to gnjezdište bijele boje ispod kojeg stoje male kamene sjedalice pa to izgleda kao kazalište. Dok sjedim tu, čujem cvrkut ptica pa ih pogledom tražim, ali umjesto ptica uočim žuto, narančasto pa čak i crveno lišće. Ispod tog „kazališta“, kako ga ja zovem, nalaze se polja za igranje šaha i Čovječe, ne ljuti se, ali figure glume ljudi. Kad tu dođem sa svojim prijateljem, nagovaramo našu braću da se igraju s nama. Blizu se nalazi

još jedan vrt. U njemu je zabranjeno čupanje biljaka, ali sam ja jednom samo malko ubrala, no, nasreću, nitko me nije vidio. Dok tamo skupljam kamenčiće, udišem svjež zrak, a kad se malo približim tlu, osjetim miris cvijeća. Ponekad nađem na tlu i koru drveta koju opipam da vidim je li plosnata i hrapava jer ću na nju staviti kamenčiće i listiće koje sam uzela, a kad se umorim, moja mama uvijek u ruksaku ima po koju bananu koja mi da snage za dalje.

Pokušajte otkriti ovo mjesto na Marjanu. Meni se sviđa i mislim da bi se svidjelo svima jer je mirno.

Marija Šantić, 5.c

Lena Ordulj, 7.c

Lito

Lito je lipo,
Lito je dugo, a zapravo kratko.
Liti s nonoton pečen ribu i iden ju s
familijon.
Liti plivan s ocen i s kompanjonima
igran balun i vaterpolo.
Liti nima ni briga ni skule.
Lito je najbolje.

Kuzma Mikić, 5.b

Pogled s ponistre

S ponistre svoje gledan u more
i mislin se, ko ovo platit more.

Galebi se u daljini karaju
dok bili oblaci nebo šaraju.

Stari ribar mrižu plete,
oko njega sve brodi i gajete.

Ća bi dali svi furešti,
da mogu uživati u ovoj našoj fešti.

Anja Bilić-Prcić, 2.a

Zita Benzoni, 3.b

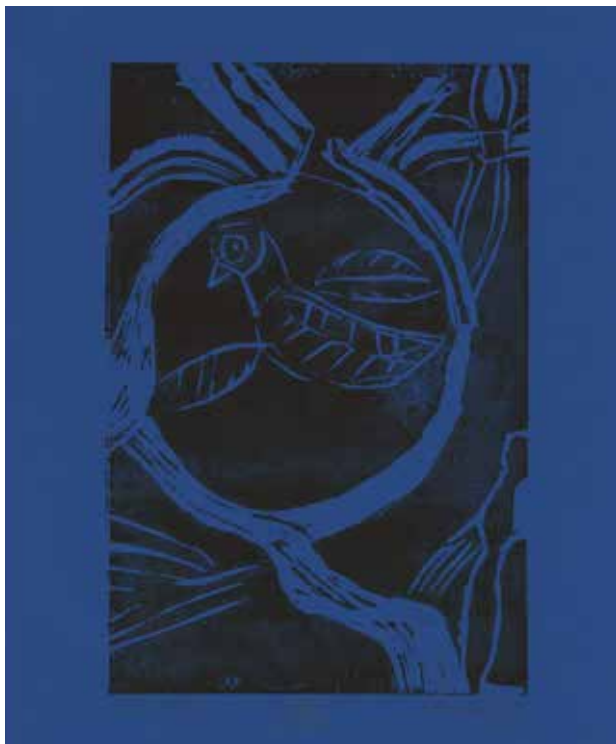
Kako je moj ćaća naučio plivat

Moj ćaća nije Dalmatinac, al to u ovoj priči ni ni važno. Važno je da je on najboji ćaća na svitu. Uvijek je volio more. Naučio je plivat sa samo četiri godine. Nije da je tija...

Stariji brat ga je baci s kaića u more. Od straja je počeo lamatat rukama i nogama. Uronia bi, pa izronia. Vata je zrak ka riba na suvo. A onda je u jedan put propliva.

Danas je moj ćaća pravi morski vuk.

Marta Mršić, 2.a

*Mikula Rakić, 6.b**Bruna Radosavljević, 5.a**Roko Koščina, 7.c***More**

Duboko, plavo.
Plače, prska, šapće.
Ljeti djeci najdraže boravište.
Valovi.

*Ana Vrsalović, 4.c***Pitanje**

Kad me netko pitanje pita,
glava mi je veća od kita,
odmah mi se u glavi vrti,
zbrajam, dijelim, mislim, množim,
ne znam kakvu riječ da složim.

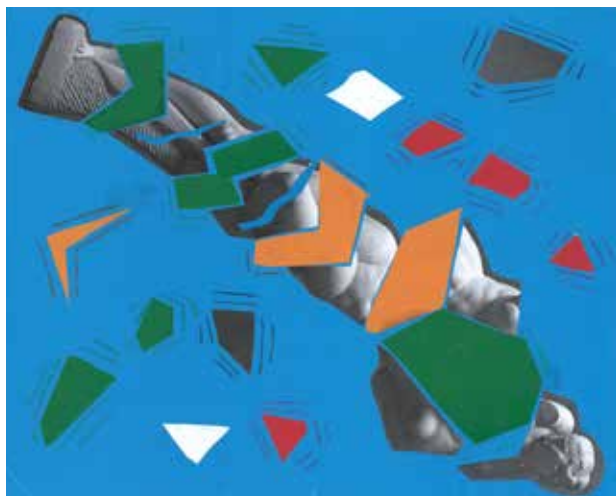
Na pitanja u bilježnici
ništa ne napišem,
čekam da za odmor zvoni,
i onda zbrišem.

Tako štedim olovku,
tako štedim glavu,
no ne dobijem ocjenu pravu.

No tako nije dugo išlo
jer kupio sam tablete
protiv pitanjstete
i pio ih po recepturi
svaki dan u dvanaest uri.

Pitanjsteta je za par dana prošla
i petica je brzo došla.

Zvonimir Pleić, 3. b

Karla Šušnjar, 6.c

Andrea Gabrić, 6.b

Lucija Družijanić, 7.c

Petar Adžić Katalinić, 7.b

Lucija Mušterić, 7.b

Petra Krstinić Čecura, 5.b

Domina Duplančić, 5.b

Krađa u OŠ Manuš

Išao sam tog dana u školu kao i svakog drugog. Približivši se staroj kamenoj građevini, čula se neuobičajeno glasna dječja graja, vika i skrika. Po dvorištu su bili porazbijani svjetlacavi komadići stakla.

Odmah sam bacio pogled na obližnji prozor koji je bio razvaljen kao da je krdo bizona promarširalo preko njega. Stajao sam u šoku i nevjerici, nije mi bilo jasno tko bi učinio takvo što. U tom trenutku začula se zvonjava školskog zvona, utrčao sam u hodnik škole. Tamo je stajala ravnateljica Maja koja je već telefonirala policiji jer izgleda da razbijeni prozor nije bio jedini počinjen zločin. Hodnici škole na prvom katu bili su išarani zelenim sprejom i natpisima REOZ. Ušao sam u učionicu Matematike, a tamo me dočekala učiteljica Nela koja mi je približila situaciju koja se dogodila oko ponoći ili u ranu zoru. Učiteljica je rekla da je u školu provalila grupa delinkvenata koji su uništili brojnu školsku imovinu, a stolove i stolice pokušali su zapaliti u toaletima. Ubrzo su stigli policajci koji su provodili zapise i pokušali pronaći neke dokaze ili otiske prstiju na vratima i njihovim ručkama. Za vrijeme zapisnika svi su učenici morali izići na školsko igralište kako ne bi ometali zapisničare u njihovom poslu. Dok se provodio zapisnik, moja ekipa i ja nabacivali smo ideje što se moglo dogoditi u noći s utorka na srijedu u OŠ Manuš. Zapisnik je ubrzo bio gotov i učenici su se vratili u školske klupe koje su bile skoro pa sve izgorjene. Nastava nije mogla ponovno započeti jer su stolovi, stolice, ploče i parketi bili uništeni. Učitelji su nas poslali kući jer u školi ipak nismo mogli biti. Svi smo krenuli kućama sretni jer nemamo domaću zadaću, ali i tužni zbog traume koju su naše stare prijateljice klupe prošle. Na putu

kući u jednoj uličici nedaleko od škole ugledao sam grupu momaka kako zelenim sprejom šara Balićevu garažu. Zapeo mi je za oko natpis koji su dovršavali, REOZ. Istog mi je trenutka pred očima bljesnula slika školskog hodnika. Nisam im mogao vidjeti lica jer su nosili maske i kapuljače, ali su zasigurno morali biti počinitelji iz naše škole. Otrčao sam nazad u školu i sve ispričao ravnateljici. Zatražila je da je odvedem na mjesto novog zločina zajedno s policajcima Žarkom i Jurem.

Posrećilo nam se, grupa delikvenata još je šarala po garaži. Žarko i Jure okružili su ih te počeli unakrsno ispitivati. Ekipa mladića se komešala i odbijala odgovoriti pa su policajci pozvali pomoć svojih kolega i odveli ih u policijsku postaju. Kako smo kasnije saznali, pod pritiskom su priznali sve. To su ipak bili oni. Moj me predosjećaj nije prevario. Roditelji te iste djece, koja su provalila u školu, zapalila klupe i ukrala laptope iz informatičke učionice, morali su platiti odštetu školi. Bio sam ponosan jer sam baš ja zaslužan za rasplet ovog zločina.

Nakon tjedan dana dosađivanja u kući, školska se oprema obnovila i nastava je ponovno počela, ali bez jednog učenika 7. a razreda.

Luka Radić, 7.a

Dora Božanić, 8.b

Lara Grgurević, 8.b

Televizor

Moj djed Ante živi na selu i ima jedan mali televizor. Jednom je došao kod nas u Split i puno gledao dokumentarne serije o životinja- ma pa me upitao kako će on prebaciti te se- rije na svoj televizor. Odgovorila sam mu da mora kupiti pametni televizor. Kaže on da šta će njemu pametni televizor kad je on sam do- voljno pametan.

Moj tata

Moj tata je posebna osoba u mome životu. On je uvijek tu za mene, spreman pružiti po- dršku i ljubav. Moj tata je jako snažan i hrabar. Voli provoditi vrijeme s obitelji, bilo da se radi o zajedničkim izletima ili jednostavnom opu- štanju kod kuće. Jedna od najljepših stvari kod

Kada je opet došao, ja sam mu pokuša- la objasniti kako može gledati filmove preko interneta. Pogleda me i upita hvata li televi- zor filmove zrakom kao radio. Počne vikati da mora da je opasno i da zrači. Pa na kraju samo mahne rukom i kaže da ja to njemu izgasim da se on ne razboli.

Martina Ema Stoilova, 4.c

moga tate je njegov smisao za humor. Uvijek zna kako nas nasmijati, čak i u teškim trenut- cima. Moj tata je jako pametan i ima savjet za svaku situaciju. Takav je moj tata!

Luči Jurko, 4.a

Moj brat tenisač

Moj brat zove se Duje, ima sedamnaest godina. Strastveni je tenisač. Od malih nogu nije volio školu, ali tenis je obožavao. Bio je mirno, zdepasto i debeljuškasto dijete. Kad bi ga mama ostavila u kolicima, on se ne bi ni pomaknuo, a kamoli zaplakao. Danas je vrlo visok i naočit, ljubazan i srdačan. Često je sam na turnirima pa mora biti odgovoran i snalažljiv. Trenutno se

nalazi u Australiji, u Brisbaneu, gdje se priprema za svoj prvi Grand Slam – Australian Open. Ići ću ga posjetiti. Oduvijek sam bio posebno povezan s njim, premda ga ponekad i naljutim. Valjda smo obojica svadljivi.

Ivan Markovina, 6.a

Cvita Mimica, 8.a

Moje ruke

Moji prsti rašireni su kao Wi-Fi signal koji traži bolju vezu, a dlan kao Google mape. Samo mi još treba da počnu navigavati kroz život. Moje ruke su spremne za sve, ali samo ne za pranje suda. Kad vide pun sudoper, odmah dobiju neku slabost. No kad je u pitanju igranje igrice, iznenada dobiju nevjerovatnu brzinu, kao da imaju turbo mode. Uglavnom, moje ruke su pravi avanturisti, ali kada je u pitanju posao, e, tu malo kalkuliraju!

Iva Lazaneo, 4.c

Čambrk

„Ča je čambrk?“
pitaju me judi.
Oli ne znate,
pa ne budite ludi.

Ma koja je to besida
ča ju ne zna niko,
Može li se pit,
jel' to možda mliko?

U moru živi
ta beštija mala,
tribala bi ju znat
svaka dalmatinska glava!

U mistu moga dide,
jede se i lovi,
slađa je od cukra
kad u pijatu plovi!

Otkrit ću sad
tu veliku tajnu,
čambrk je kozica,
sad svi to znadu!

Jakov Savin, 2.a

Marla Kukoč, 6.a

Linda Bolotin, 4.c

Borna Schmidt Mandić, 5.c

Karlo Paić, 1.b

Karla Bagatin, 2.b

Lito

Sunce žarko s neba sije
 More plavo, val se vije
 Cvrčak piva, bor se njiše
 Miris soli zrakom diše

Na plaži se dica igraju
 U moru se oni brčkaju

Ameli Prančić, 5.a

Ela Mateljan, 7.c

Ella Bubalo, 4.c

Cvita Čorić, 2.c

Nora Vojnović, 5.c

Franko Lisica, 5.a

Moja prabaka i tehnologija

Moja prabaka ne zna baš na mobitel. Stalno joj moja baka, a to je njena ćer, govori: „Šta badaš više!“ jer pretjeruje.

Kad ja prabaku zovem na videopoziv, ona stavi mobitel na uho pa joj ja kažem: „Bako, videopoziv je, video je, video je! Vidiš me!“ Onda ona pomakne mobitel. Ne zna ni napisat poruku jer joj se tipkovnica pomakne pa viče: „Mia, popravi mi!“ Ja joj kažem: „Pa lako je“, a ona će meni: „Ma daj, ti to znaš!“ Kad nešto fali je, kaže da joj popravim i ja je

pokušam naučit. Isto kaže: „Ma daj, napravi mi ti, ja neću to znati!“

A znate li šta joj je najdraže? Ona vam lipo sidne u dvor, igra igre na mobitelu (ljuti se na reklame) i puši cigare. A kad smo kod igrice, ona igra Words of wonders pa kad nešto ne zna, meni kaže da joj pomognem. Više se koristi viberom nego whatsappom. I sad vi recite da nije super moja prabaka?!

Mia Šostera, 4.c

Stella Subotić, 7.b

Klara Smiljanić, 4.c

Plovim u moru želja

Svatko ima želje. Jedinstvene i maštovite. Javne i tajnovite. Zajedničko im je to što ih potiču i nadahnjuju u svakodnevnim situacijama. Ljudi bez želja često su neispunjeni i prazni jer ih ništa ne uzbuđuje, a kakav je to život ako sa sobom ne nosi ni trunčicu uzbuđenja?

Moja je želja, moje uzbuđenje, postati balerina. Odmalena osjećam da je balet urođen u meni. U mnogim sam situacijama osjetila da je balet ono što me ispunjava. Taj zvuk klasične glazbe koji ljubi misli kao valovi plicak pa te u isti tren tjera na ples. Glazba je predivna, ali ples, ples je nešto što se ne da opisati riječima. Kako opisati tu gracioznost pokreta, ritam tijela, kontrolu nad samim sobom? U baletu sve ima svoje mjesto i naziv. Svi su pokreti jasni i čisti, bez nedoumica. Za mene je balet najljepša umjetnost. Okusite li jednom ljepotu baleta, jamčim vam da se iz nje nećete izvući. Vjerujte mi, pokušala sam misleći da sam izgubila žar, no strast je ipak bila jača. Taj žar, za koji sam mislila da je ugašen, samo je mirovao dok se jednoga dana nije ponovno rasplamsao poput najvećega požara. Tada sam shvatila da balet i ja pripadamo jedno drugome i da je on moja budućnost.

Ako sada ništa ne želite, ne brinite se, vaše želje znaju bolje od vas kada se rasplamsati. One nas zovu, one su poput tihoga glasa koji nas potiče na stvaranje. Zato, ako već niste, oslušajte pažljivo taj glasić koji vas želi nadahnuti.

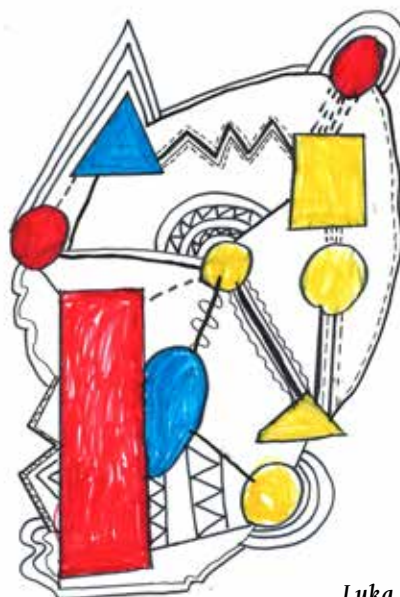
Rita Cecić, 8.c

Tara Jović-Kekez, 4.c

Lucija Zekan Radina, 2.a

Luka Perišić, 2.c

Zara Ligutić, 8.c

Maris Klarić, 8.c

Cvita Olujić, 4.b

Jakov Purišić, 6.a

Lana Šubašić, 8.c

Zdenac

LIKOVNO-LITERARNI PODLISTAK • ŠKOLSKI LIST MRAVAC
BROJ 13 – GODINA 2025.

Maja Ana Šiftar, 4.a